

LIELAIS UN VARENAIS UZVARĒTĀJS

Labrīt visiem. Es novēlu patiešām "Priecīgas Lieldienas" katram no jums! Šī ir viena no īpašākajām dienām mūsu Kunga augšāmcelšanās atcerei. Tā ir viena no īpašākajām dienām visā pasaules vēsturē. Tā ir augšāmcelšanās. Un mēs ļoti priecājamies, ka šajā rītā esam šeit, šajā lielajā dienā. Un, kad redzam, kā uzaust saule un no zemes parādās puķes, tas viss stāsta par Lieldienām.

Bet tagad uz brītiņu nolieksim mūsu galvas.

2 Tēvs Dievs, mēs nākam Tavā Klātbūtnē. Un mēs sagaidām, ka šorīt Tu dāvāsi mums kādas īpašas svētības no Debesīm, kādu nelielu Lieldienu pieskārienu mūsu dvēselēs; lai tad, kad mēs atstāsim šo vietu, mēs varētu pateikt kā tie, kas nāca no Emausas: "Vai tad mūsu sirdis nedega Viņa Klātbūtnes dēļ?" Jo mēs lūdzam to Viņa Vārdā un Viņa slavi. Āmen.

3 No pēdējās grāmatas, Mateja Evaņģēlija 28. nodaļa un septītais pants, es gribu izlasīt to kā fragmentu, lai sāktu šo kalpošanu.

Un eita steigšus un sakait Viņa mācekļiem, ka Viņš ir no miroņiem augšāmcēlies; un redzi, Viņš jums pa priekšu noies uz Galileju, tur jūs Viņu redzēsiet. Redzi, es jums to esmu sacījis.

4 Šīs zemes vīriem un cilvēkiem ir bijuši doti daudzi vareni uzdevumi. Taču vēl nekad nebija dots tik svarīgs uzdevums kā šis: "Ejiet, sakiet Viņa mācekļiem, ka Viņš ir augšāmcēlies no miroņiem." Tas ir svarīgs uzdevums. Tas varēja tikt iedots tikai tāpēc, ka sākumā bija jābūt varenei uzvarai.

5 Mūsu laikos un aizgājušajos laikos, un šīs pasaules garajā vēsturē ir bijuši cilvēki tās lielajos, plašajos kaujas laukos; ir bijuši daudzi vareni uzvarētāji, daudzas varenas lietas, kas ir veiktas cilvēces dēļ.

6 Piemēram, es šorīt ceļā aizdomājos, es padomos agri, un man teju vai nebija iespējas iedziļināties izpētē. Tāpēc ka vakar vakarā es īsti nezināju, kā es un draudzes gans sadalīsim šodienas kalpošanu. Taču, būdams ceļā, es vienkārši aizdomājos, kas būtu tas vislabākais, ko pateikt Viņa ļaudīm, norunāt svētrunā. Lūk, par ko es padomāju: "Ejiet, pasakiet Viņa mācekļiem." Lūk, Viņa mācekļi ir Viņa "sekotāji". *Māceklis* ir "tas, kurš seko". Un es aizdomājos par šādu tēmu: *Lielais un varenais Uzvarētājs*.

7 Es aizdomājos par to, cik daudz mums šai pasaulē ir bijis varenu uzvarētāju un kādas varenas lietas viņi ir paveikuši, lai pilnveidotu un uzlabotu cilvēka dzīvi. Es aizdomājos par vareno Napoleonu, par viņa laikiem, ka viņš nemaz īsti nebija francūzis, bet viņš kaut ko bija ieplānojis. Pirmkārt, viņš...viņš nicināja Franciju, viņam tā nepatika. Viņš bija nācis no salām. Taču viņa prātā bija ideja, ka reiz viņš uzvarēs. Un tas bija viņa prātā, jo viņam noteikti bija kaut kas, ko sasniegt.

8 Katram cilvēkam, pirms viņš darīs kaut kādu darbu, ir jābūt kaut kādam vadmotīvam, kaut kādai alternatīvai, tam, kāpēc tu pūlies, kaut kādam darba mērķim, kaut kam, kas liek darboties.

9 Un kā mēs visi zinām, kad izskatām Hitlera vēsturi...tas ir, nevis Hitlera, bet Napoleona, ka viņš vadījās pēc mēness un zvaigžņu kustībām. Viņš šādi rīkojās un sagaidīja; jo vienu reizi viņš tā bija izdarījis un uzvarējis. Un viņš ieradās Francijā un kļuva par varenu kareivī. Viņš sodīja ar nāvi daudzus cilvēkus par to, ka viņi nepiekrita viņam. Un viņš attīrīja visu savu valsti no visa, kas bija pret viņu. Viņš vienkārši pilnībā to izslaucīja, tāpēc ka viņaprāt tā tam bija jābūt. Ja viņš šādi nebūtu darījis, tad kaut kas visu laiku būtu pret viņu un viņa vareno plānu, kuru viņš bija ieplānojis. Viņa dzīvība būtu briesmās, tāpēc viņam bija jāpadara visa sava karaļvalsts tik pilnīga, cik nu viņš varēja.

10 Lūk, es domāju, ka jūs sekojat manai domai par to lielo Uzvarētāju, par Kuru es gribu pateikt. Viņa Valstībā visam ir jābūt priekš Viņa. Sirdij, dvēselei un ķermenim ir jābūt priekš Viņa. Tur nekas nevar būt pret Viņu. Viņam būtu jātiek vaļā no visa, kas būtu pret Viņu. Absolūti visam ir jābūt priekš Viņa. Un, kad...

11 Napoleons, viņš paņēma ieročus, lielgabalus, šautenes, musketes, zobenus. Un viņš gāja ar šo vienu domu, ka iekaros pasauli. Un praktiski viņš to izdarīja trīsdesmit trīs gadu vecumā. Kad viņš bija jauns cilvēks, viņš bija alkohola pārdošanas pretinieks. Bet savas lielās slavas dēļ viņš par sevi bija ļoti augstās domās; un tas atstāja iespaidu uz viņa nerviem, un viņš nomira kā alkoholiķis trīsdesmit trīs gadu vecumā. Viņš nespēja izturēt savu popularitāti. Un es aizdomājos par cilvēku, kurš šajā...trīsdesmit trīs gadu vecumā iekaroja pasauli un nomira kā alkoholiķis savas slavas dēļ, un pazaudēja tieši to principu, par ko viņš bija cīnījies. Viņš bija...viņš bija tāds kā prototips jeb, es teiktu, viņš nebija prototips, bet gan velna instruments. Un viņš centās iekarot pasauli, bet cieta neveiksmi trīsdesmit trīs gadu vecumā.

12 Taču, ak, šis lielais, varenais Kareivis, par kuru es runāju, trīsdesmit trīs gadu vecumā uzvarēja visu, kas bija uz zemes un ellē. Trīsdesmit trīs gadu vecumā, lielais un varenais Uzvarētājs!

13 Es aizdomājos par tām lielajām kaujām, kādas ir izcīnītas kaujaslaukos. Mēs zinām (pabeidzot ar Napoleonu), ka viņa beigas pienāca pie Vaterlo. Nesen man bija tas gods redzēt imitācijas, kas bija uztaisītas no viņa kaujas ratiem un jātniekiem, un cilvēkiem, kā viņi gulēja kaujaslaukā. Un kaujas rati bija samesti kaudzē, to riteņi salauzti, tieši tur uz lauka, kur ir uztaisīta šī varena izstāde.

14 Un kāds tas ir kontrasts: paskatīties uz to cilvēku trīsdesmit trīs gadu vecumā un uz to apkaunojumu, kas tur ir atainots viņa lielās kaujas un iekarošanas piemiņai; bet tad doties uz Jeruzalemi un paskatīties uz tukšo kapu, kas atgādina par to lielo un vareno Uzvarētāju.

15 Tā vai citādi, uzvarā kaut kas ir. Ja mums ir kaut kas, par ko cīnīties, ja mūsu ķermenī ir kāda slimība un mēs esam cīņā starp dzīvību un nāvi, tad kāda gan tā ir uzvara, kad mēs redzam, ka tas ir uzvarēts! Ja mēs cīnāmies pret kādu lielu ieradumu vai kaut ko tādu, kas mūs nomoka, kad, visbeidzot, plīvo lielie karogi un mēs esam to uzvarējuši, kāda gan mūsos ir sajūta, jo tad mēs varam būt uzvarētāji.

16 Lūk, man prātā nāk tas pēdējais karš un tas, kā Hitlers sagrāba Varšavu. Un vācieši uzskatīja, ka tā bija viena no vareņakajām uzvarām, jo viņu varenais galvenais komandieris Ādolfs Hitlers vienā rāvienā sagrāva Varšavā visu, sagrāva tiltus, un bija nokritis lielais tilts. Avīzēs nodrukāja lielas fotogrāfijas ar tā tilta krišanu. Vācieši maršēja pa ielu un sita bungas, un pūta svilpes, un vīrs viņa lidoja tūkstošiem lidmašīnu, kad viņš izcīnīja pirmo lielo uzvaru. Viņš iznāca kā Maķedonijas Aleksandrs vai Napoleons, lai iekarotu pasauli, taču kādas bija viņa beigas? Kaunpilnas. Protams, ka tā.

17 Es atceros, kā tika uzbūvēta lielā Burmas Pāreja. Droši vien lai... lai šķērsotu kalnus. Varbūt šajā rītā šeit sēž tie puīši, kuri ir gājuši pāri šai milzīgajai pārejai. Tas tik bija uzdevums! Tam bija vajadzīgs daudz īsteni smaga darba, un viņi izdarīja patiešām īstenu darbu! Un cik daudz naudas tas maksāja, lai uzbūvētu to Burmas Pāreju, miljoniem dolāru! Cik puīšu zaudēja savas dzīvības, to darīdami! Taču galu galā pēc kāda laika, kad bija paveikts pēdējais ceļa kilometrs un kad pāreja bija pabeigta, kādi uzvaras saucieni atskanēja no cilvēkiem! Viņiem bija pāreja, pār kuru viņi varēja šķērsot kalnus, lai iegūtu uzvaru.

18 Es aizdomājos par kādu citu pāreju, kura viendien izmaksāja mūsu svētītā Kunga dzīvību. Tas bija ne tikai kāds ceļš uz zemes, bet tā bija maģistrāle, kas saucās "svētuma lielceļš", pa kuru nevarēs iet nešķīstais, bet tikai tie, kas ir iezīmēti. Tikai tie, kas ir tajā pusē, kur ir Viņš, varēs iet pa

to lielceļu.

19 Ir izcīnītas lielas uzvaras. Šodien daudzi no mums var labi atcerēties Pirmo pasaules karu. Es atceros, kad biju vēl puisēns, es dzirdēju, kā atskanēja svilpieni; un pat fermeri uz lauka apturēja zirgus un vicināja cepures. Viņi kļiedza. Viņi brēca. Kas bija noticis? Bija beidzies karš. Bija izcīnīta uzvara. Mēs cīnījāmies par stabilu ekonomiku un galu galā mēs bijām izcīnījuši uzvaru.

20 Es aizdomājos par šo pēdējo pasaules karu. Es dzīvoju turpat otrā ielas pusē. Un, kad atskanēja svilpieni, cilvēki saskrēja pagalmos; sievietes vēl priekšautos, novilkta tos un vicināja gaisā. Lodes lidoja starp kokiem. Skanēja svilpieni. Mašīnas traucās pa ielām. Cilvēki krita ceļos un cēla augšup savas rokas. Viņi kļiedza. Kāpēc? Tāpēc ka bija beidzies karš. Un tie svētītie, tie dārgie zēni, kas bija tur aiz jūras, jau drīz kuģos pie viņiem atpakaļ uz mājām. Kāda uzvara! Kāds laiks, un cik ļoti tas saviļņoja ikvienu sirdi! Kādi svētki! Tovakar visi bija tādā omā, ka tu varētu iet restorānā un paēst, un iziet ārā nesamaksājot, bet viss būtu kārtībā. Tu varētu pabraukāt ar pirmā pretimnācēja mašīnu, un viss būtu kārtībā. Tu būtu varējis paprasīt, ko vien gribētu, un droši vien būtu to dabūjis. Kāpēc tā? Bija izcīnīta uzvara. Zēni brauca atpakaļ uz mājām. Tas bija beidzies.

21 Un es aizdomājos, mans brāli, cik žēl, ka tādas jūtas nevar palikt vienmēr. Bet kristietim šajā rītā uzvara ir izcīnīta. Skan svētku zvani. Ir beidzies karš starp Dievu un cilvēku. Ir izcīnīta uzvara.

22 Pirms jebkādas uzvaras izcīnīšanas ir jāsamaksā liela maksa. Ak, kāda samaksa! Un reizēm tā ir ļoti liela un atstāj lielas, mokošas rētas. Taču, lai būtu kalns, ir jābūt ielejai. Pirms var būt saules gaisma, ir jābūt lietum. Pirms var būt gaisma, ir jābūt naktij. Pirms jums var būt kas pareizs, ir jābūt kam nepareizam, citādāk jūs nekad neuzzinātu, kas bija nepareizi.

23 Taču tam, lai iekarotu un uzvarētu vislielāko cīņu, kāda vien ir uzvarēta, Kāds iznāca no Godības, tas bija pirms daudziem gadiem. Un Viņš neatnāca kāda eņģeļa veidolā. Viņš neatnāca kā kāda svarīga persona. Bet Viņš grasījās pierādīt, ka kara uzvarēšanai nav vajadzīgas musketes un lodes, un atombumbas. Viņš apgērbās pazemībā, kā mazs bērniņš, un piedzima silītē. Kad Viņš atnāca, nebija pat vietas, kur Viņam piedzimt. Es gribu, lai jūs aplūkojat tos citādākos karošanas līdzekļus, ko Viņš lietoja.

24 Lūk, visa Ādama rase bija gūstā. Tur nu viņi bija, bez cerības, bez Dieva, bez iespējas, bez žēlastības, bez jebkā, kas varētu viņiem palīdzēt. Tie varenie ienaidnieki no dziļās pazudušo valstības bija ieslēguši viņus tumsā. Nebija nekādas izejas. Nebija neviena, kas varētu palīdzēt. Neko nevarēja izdarīt. Tas izskatījās pēc pilnīgas, galīgas bojāejas.

25 Taču mūsu Varonis, Kurš nonāca lejup no Godības vārtiem, žēlīgi nonāca!

26 Jo neviens cilvēks uz zemes nevarēja to izdarīt. Viņi visi bija, kā saka pasaulē, tajā pašā laivā. Mēs visi bijām “dzimuši grēkā, nelikumībā veidoti, atnācām šai pasaulē, runādami melus”. Un neviens no mums nevarēja otram palīdzēt. Mēs stāvējām bezpalīdzīgi, sakauti, it visur haoss, visi izmētāti. Mēs nevarējām ievērot likumu un rituālus, ieraugot to nepilnības un tā tālāk, mēs nevarējām to izdarīt. Un šķita, ka visa cilvēce bija izpostīta.

27 Bet tad atnāca Viņš, Viņš nonāca. Tāpēc ka “Viņš bija iesākumā”, tā ir teikts Bībelē, “Viņš bija Vārds”. Viņš bija tas Logoss, kas iznāca no Dieva. Un tas Logoss iesākumā bija Vārds. Un Viņš kļuva par Vārdu. Pēc tam, kad tajā godpilnajā Lieldienu rītā Viņš uzcēlās, Viņš kļuva ne tikai par Vārdu, bet Viņš kļuva par Sava Vārda Augsto Priesteri. Ak, cik tas ir godpilni, brāli Nevil! Vienkārši aizdomājieties! Viņš nav tikai Vārds, bet Viņš ir Sava Vārda Augstais Priesteris. Kā mēs varam par to šaubīties? Kā mēs varam nākt pie Viņa un neticēt, ka mēs saņemam to, ko lūdzam? Jo Viņš taču ir Vārds un Vārda Aizbildnis! Logoss kļuva par Vārdu un Vārds tapa par miesu; un tā pati miesa, kas bija Vārds, ir uzņemta augšā Godībā un tagad ir Augstais Priesteris, kas Pats ir Sava

Vārda Aizbildnis.

28 Lūk, kas ir vajadzīgs! Lūk, kāds materiāls ir Draudzei. Kāds ierocis! Nekā Tāda nekad nav bijis. Viņš bija Vārds. Un, kad Viņš atnāca, Viņš piedzima silē. Viņš atnāca, lai izmantotu mī-les-tī-bas, mīlestības ieroci, lai uzvarētu pasauli; nevis ar lodēm, nevis ar ložmetējiem un tankiem. Bet Viņš atnāca citādākā veidā. Viņš atnāca mīlestības veidolā. Viņš bija Dieva mīlestība.

29 Reiz kā mazs puika es domāju, ka Kristus mani mīl, bet Dievs mani ienīst; jo Kristus nomira par mani, bet Dievam bija kaut kas pret mani. Bet vēlāk es sapratu, ka Kristus ir pati Dieva sirds. “Dievs tik ļoti mīlēja pasauli, ka atdeva Savu Vienpiedzimušo Dēlu, lai katrs, kas Viņam tic, nepazustu, bet iegūtu Mūžīgo Dzīvību.”

30 Un tā, pirmkārt, Viņš atnāca, lai uzvarētu. Un tas, ko velns bija ieviesis šajā pasaulē, bija naidis. Bet Viņš atnāca, lai naidu uzvarētu. Kad mēs uzvaram mūsu cīņās un tā tālāk, pasaules cīņās, pēc tām vienmēr, pastāvīgi paliek naidis; jo tāda veida cīņas ir no tā ienaidnieka. Taču Kristus atnāca ar mīlestību, lai uzvarētu naidu, iemīlēt tos, kas bija nemīlami. Viņš atnāca ar citādu ieroci. Un Viņš pazemoja Sevi, “padarīts nedaudz zemāks par eņģeļiem”, lai izciestu nāvi un parādītu piemēru. Un, kad Viņš bija šeit uz zemes, Viņš staigāja cilvēku vidū.

31 Viņš parādīja Savus karošanas ieročus, kad Viņš dziedināja slimos. Kad Viņš paņēma piecas nelielas maizes un divus zivs gabalus un pabaroja piecus tūkstošus cilvēku, Viņš pierādīja, ka Viņam bija vara pār katru eksistējošo atomu. Viņš ne tikai izaudzēja zivi, bet Viņš izaudzēja ēšanai sagatavotu zivi. Viņš ne tikai izaudzēja kviešus, kas bija tajās maizēs, bet Viņš izaudzēja izceptus kviešus tajās mkaaizēs. Tas parādīja, ka Viņš bija Tas lielais un varenais Uzvarētājs! Viņš ne tikai dabūja no akas ūdeni, bet Viņš pārveidoja to akas ūdeni par vīnu. Viņš pierādīja, ka Viņam bija Spēks uzvarēt. Un Viņš mīlēja, un Viņa ierocis bija mīlestība. Tagad paskatieties.

32 Tad, kad Viņš to izdarīja, kad viendien Viņš stāvēja pie Lācara kapa un tur atradās cilvēks, miris un apglabāts pirms četrām dienām. Pat tie, kas atradās līdzās, sacīja, ka “viņš jau smird”. Viņa deguns bija iekritis, ādas tārpī ložņāja viņā. Bet Jēzus nostājās tur kā varenais Uzvarētājs, kad Viņš pateica Martai un Marijai, kad Viņš tur stāvēja: “Vai tad Es neteicu jums: 'Ja vien tu ticēsi, tu redzēsi Dieva godību?’” Viņš tikko kā bija runājis (kad viņas bija sacījušas: “Mūsu brālis ir miris,” un tā tālāk), Viņš sacīja: “Es esmu augšāmcelsšanās un Dzīvība! Kas Man tic, kaut arī viņš mirs, tomēr viņš dzīvos. Un kas dzīvos un ticēs Man, nekad nemirs. Vai tad Es jums tikko kā neteicu, ka tas Mūžīgais, svētais Spēks atrodas Manī?” Viņš vienmēr ne tikai izteica kādu apgalvojumu, Viņš bija spējīgs īstenot visu, ko Viņš sacīja, jo Viņš bija varenais Uzvarētājs.

33 Mājoja Viņā, aizsegts, apslēpts zem cilvēciskās miesas apsega, kā parasts cilvēks, taču tur iekšā dzīvoja neviens cits kā Visuvarenais Dievs, Tas lielais un varenais. Viņš varēja radīt no jauna. Viņš varēja radīt jaunas lietas. Viņš varēja izteikt, un tas, ko Viņš paprasītu, tiktu iedots tai pat sekundē. Taču Viņš pazemoja Sevi, Viņš nepaaugstinājās. Viņš gribēja parādīt piemēru. Viņš gribēja būt īstens Uzvarētājs, un Viņš bija. Lūk, Viņš pierādīja, ka Viņš tāds ir.

34 Kā es bieži esmu sacījis savās sanāksmēs, varbūt tā būs kā liecība šajā cilvēku grupā, šajā brīnišķīgajā Lieldienu rītā. Viena kundze, kas pieder kādai noteiktai draudzei, kas netic Kunga Jēzus Asiņu pieņemšanai (“bez Asins izliešanas nav piedošanas par grēku”), viņa pateica man, ka tas Cilvēks bija vienkārši pravietis, brīnišķīgs Cilvēks, bet es taisot no Viņa Dievību. Es sacīju: “Viņš bija Dievība. Viņš bija Dievs.”

Viņa sacīja: “Jūs cenšaties Viņu pārāk izcelt.”

35 Es sacīju: “Nav tādu vārdu, kas varētu izteikt Viņa diženumu!” Cilvēka mēle vēl nav atradusi, kā to izsacīt!

36 Nesen es runāju ar vienu vīru, diplomātu no Vašingtonas DC, un viņš pateica nelielu liecību brokastu laikā, kad mēs biedrojāmies, viņš sacīja: “Brāli Branham, visu savu dzīvi es esmu bijis luterānis. Taču,” viņš sacīja, “nesen, kad es biju aizgājis uz vecmodīgu atmodas sanāksmi,” sacīja, “es nometos ceļos pie altāra un gribēju, lai man ir pārdzīvojums ar Dievu.” Viņš sacīja: “Un, kamēr es biju tur ceļos nometies...” Lūk, tas ir Vašingtonas diplomāts, kas ir kalpojis pat pie prezidenta Kūlidža. Un, kad viņš “paskatījās augšup”, viņš sacīja, “es ieraudzīju vīzijā Jēzu.” Viņš sacīja: “Es varu brīvi runāt deviņās valodās.” Viņš sacīja: “Taču no visām tām deviņām valodām es pat vienu piemērotu vārdu nevarēju piemeklēt.” Viņš sacīja: “Tāpēc es vienkārši pacēlu savu roku, un Viņš iedeva man vienu jaunu, ar ko runāt.” Viņš sacīja: “Es tikvien kā biju ieraudzījis Viņa vaiga Godību.”

37 Tā kundze saka man, viņa sacīja: “Brāli Branham, Jēzus nebija nekas vairāk kā cilvēks, vienkārši pravietis.

Es sacīju: “Viņš bija Dievs, mana māsa.”

38 Viņa sacīja: “Jūs padarāt Viņu par Dievību, bet Viņš tāds nav.” Un viņa sacīja: “Kad Viņš gāja uz leju...uz Lācara kapu, Bībelē ir teikts, ka 'Viņš raudāja'.”

39 Protams, Viņš bija pati Dieva sirds. Viņš cieta tā, kā ciešam mēs. Viņš bija miesa, tāpat kā mēs esam miesa. Viņš juta Savā ķermenī tās pašas vēlmes un pārējo, ko arī mēs. Tomēr, lai kļūtu par pilnīgu Upuri, Viņam tas bija jāizdara. Viņš izdarīja. Bet es pateicu...

Viņa sacīja: “Viņš raudāja, iedams uz Lācara kapu.”

40 Es sacīju: “Taču, ak, kundze, tā tas ir. Viņš bija Cilvēks, kad Viņš raudāja. Taču, kad Viņš tur nostājās, pie tā kapa, kur klusi gulēja mirušais; kurā gulēja satrunējis ķermenis, apklāts ar lakatu; tad Viņš pateica: 'Aizvāciet to akmeni.' Viņš izslēja savu nelielo augumu un pateica: 'Lācar, nāc ārā!' Un cilvēks, kas jau četras dienas bija miris, piecēlās kājās.”

41 Kas tas bija? Nīcība atpazīna savu Radītāju. Dvēsele atpazīna savu Saimnieku. Un šis lielais un varenais Uzvarētājs tur pierādīja, ka Viņam bija Vara pār nāvi un elli, un kapu.

42 Protams, tas saviļņo mūsu sirdi! Un jūs vēl runājat par katastrofu dauzīšanu un pūšanu ragos? Pasaulē šodien būtu jābūt tādām svinībām, kādas vēl nekad nav bijušas, Viņa tautas kļudzieniem un blāvieniem, jo tā ir piemiņas diena, kad Viņš uzvarēja pēdējo ienaidnieku un atbrīvoja mūs, gūstekņus.

43 Jā, Viņš bija Cilvēks. Tā tas ir. Viņš pierādīja, ka Viņš ir Cilvēks, un Viņš pierādīja, ka Viņš ir Dievs.

44 Viennakt, kad milzīgā, trakojošā jūra, kas bija paņēmusi tūkstošiem dzīvību... Varbūt dažām no jums, mātes, kas atrodas šorīt šeit, tur, trakojošā jūrā, ir gājuši bojā dēli, varbūt noslīkuši viļņos šīs pasaules plašajos cīņu laukos. Daži no jūsu mīļajiem, iespējams, guļ tur jūras dzelmē.

45 Taču viennakt, kad Viņš gulēja nelielā laiviņā un jūrā lēkāja viļņi, kā tads pudeles korķis. Viņš piecēlās un uzlika kāju uz laivas tauvas. Viņš paskatījās uz debesīm, pateica: “Mierā!” Un viļņiem Viņš pateica: “Esiet mierā!” Un tā varena jūra kļuva tik gluda, ka uz tās nebija pat grumbiņas. Protams, Viņš bija!

46 Tā ir taisnība, ka Viņš bija izsalcis kā Cilvēks. Kad Viņš nonāca no kalna un bija izsalcis, meklēdams kaut ko ēdamu kokā, Viņš bija Cilvēks. Taču, kad Viņš paņēma tās piecas maizes un pāris zivis un pabaroja piecus tūkstošus, Viņš bija vairāk nekā Cilvēks.

47 Kad Viņš nomira pirms deviņpadsmit gadsimtiem, aizvakar, karādamies pie krusta, kliegdams pēc žēlastības: “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?” Viņš nomira kā Cilvēks. Taču pirms nedaudz vairāk kā deviņpadsmit gadsimtiem, tajā rītā, Viņš pierādīja, kas Viņš bija! Viņš uzlika pēdējo Sava mesianisma zīmogu, kad Viņš sarāva gabalos nāves un elles važas un uzcēlās no kapa triumfējot: “Es esmu dzīvs uz visiem laikiem! Un arī jūs dzīvosiet, jo Es dzīvoju!”

48 Lūk, kur ir tas Uzvarētājs! Un jūs vēl runājat par priekšautu novilkšanu un vicināšanu? Cilvēki saka, ka mēs esam jukuši, jo mēs bļautāmies un skraidām, un kliežam, un aurojam. Viņi nekad nav izjutuši tās uzvarošās Debesu vibrācijas, ka: “Cīņa ir beigusies!” Mūsu lielais, varens Uzvarētājs ir izcīnījis ikvienu uzvaru! Šajā rītā Viņš stāv viens, nepārspēts!

49 Kad Viņš atnāca uz zemes, Viņu nosauca viszemākajā vārdā, kādā vien varēja nosaukt kā “fanātiķi”. Viņu nosauca par *Belcebulu*, par “ļauno garu valdnieku”. Tā tas ir. Viņš atnāca uz viszemāko pilsētu uz zemes, uz Jēriku, un vismazākajam cilvēkam bija jāskatās lejup, lai Viņu ieraudzītu. Taču, kad pirms deviņpadsmit gadsimtiem Dievs uzcēla Viņu no miroņiem! Lūk, ko Viņam izdarīja cilvēks. Taču ar mīlestības ieroci Viņš uzvarēja visus ļaunos garus.

50 Un Dievs uzcēla Viņu tik augstu un deva Viņam Vārdu, augstāku par visiem citiem vārdiem, kādi vien ir Debesīs un uz zemes. Katrs vārds Debesīs lokās “Jēzus” Vārda priekšā! Katrs eņģelis, katrs monarhs, visi lokās “Jēzus” Vārda priekšā! Katra mēle Viņu apliecinās, katrs celis locīsies Viņa priekšā. Un Viņš ir uzkāpis tādā augstumā, ka Viņam ir jāskatās lejup, lai ieraudzītu Debesis. Lūk, kas ir varens Uzvarētājs! Lūk, Kurš to izdarīja! Kad Viņš pēc tam atstāja zemi, kā mēs runājam vakar vakarā, Viņam pie sāniem karājās nāves un elles atslēgas, āmen: “Nebaidieties, Es esmu Tas, Kurš bija miris un atkal esmu dzīvs mūžīgi. Un (*un* ir saiklis) Man ir nāves un elles atslēgas, *lūk*, kur tās karājas.” Lūk, kas ir Uzvarētājs! “Un, tā kā Es esmu uzvarējis, Es tikai esmu uztaisījis lielceļu, pa kuru jums iet.”

51 Cilvēks bija izraidīts no Debesīm, lielceļi bija slēgti. Nebija nekādu lielceļu. Taču tur, kur nebija nekādu lielceļu, Viņš atnāca, lai tādu uztaisītu. Ak vai! Pirmais slānis bija šaubu dēmoni, nākošais bija aizspriedumi, vēl nākošais bija egoisms; šī pasaule bija pārklāta ar dēmonisku spēku slāņiem; vēl slimības, kaites. Taču, kad Viņš sāka celties Debesīs! Vakars vakarā mēs runājam, kā Viņš iznāca no elles, un nāves un elles atslēgas karājās Viņam pie sāniem. Šorīt Viņš mums ceļas augšup. Aleluja! Kad Viņš augšāmceļās, Viņam bija...Viņš triumfēja. Un, kad Viņš devās augšup, Viņš salauza ikvienu velna varu, kas valdīja pār cilvēku. Viņš uzkāpa Augstumos un deva dāvanas cilvēkiem, Svētā Gara dāvanas. Varens Uzvarētājs! Šodien Viņš stāv nepārspēts! Bet starp Viņu un katru ticīgo atrodas svētītais, vecmodīgais svētuma lielceļš, pa kuru iet taisnie. Nav nekāda bēgšanas ceļa. Ir tikai viens izcirsts ceļš no Godības. Viņš atstāja asiņainas Pēdas, kad gāja pa dēmonisko spēku koridoriem un uztaisīja mums lielceļu no sākuma līdz beigām. Šorīt Viņš sēž Augstumos kā varens Uzvarētājs!

52 Viņa ļaudīm ir svētki. Desmitiem tūkstošu cilvēku visā pasaulē skandina uzvaru.

53 Es esmu vērojis, kāda ir tā aukstā, formālā pievienošanās draudzei. Es varu iedomāties, ka kāds saka... Es parādīšu jums tā bezjēdzību.

54 Kad tikko kā bija beidzies Pirmais karš, šeit uz ceļa skanēja vēstījums, tas nokļuva līdz ātrgaitas autobusam. Viņi sacīja: “Kas tas par troksni? Kas te notiek?”

55 Un viens no tiem sacīja: “Paskaties šurp, re, kur avīze. Tikko kā beidzās karš.” Un visi raudāja un gaviļēja.

56 Bet viena sieviete sacīja: “Ak, bet kāpēc tam šādi bija jābeidzas?” Sacīja: “Ja vien tas būtu turpinājies vēl dažas dienas,” sacīja, “mēs ar Džonu peldētos naudā.” Sacīja: “Mēs būtu kļuvuši

bagāti.”

57 Tur autobusa aizmugurē stāvēja viens vīrietis; viņš sagrāba to sievieti un gandrīz vai izmeta to ārā pa durvīm. Un, kad policija viņu arestēja, viņš sacīja: “Es izdarīju to,” viņš sacīja, “jo tai sievietei tur nav neviena, par ko satraukties. Bet man tur ir divi dēli.” Viņš sacīja: “Es nevarēju savaldīt savas emocijas.”

58 Ak, brāli! Man tur ir tēvs. Man tur ir mīļotie. Tas man kaut ko nozīmē, kad Jēzus uzvarēja. Man ir sieva. Man ir bērniņš. Man ir tuvinieki. Tas lielais, varenais Uzvarētājs! Varat saukāt mani par “svētuli” vai “religisku fanātiķi”, par ko vien gribat. Taču, kad es aizdomājos, ka ar to lielo karu ir cauri, ka cena ir samaksāta, uzvara izcīnīta. Jēzus ir augšāmcēlies no miroņiem, Viņa mesianisma beidzamais zīmogs, ka viss ir beidzies. Šorīt Viņš ir dzīvs, Viņam ir nāves un elles atslēgas. Man ir mīļotie tur aiz tās robežas. Es soļoju augšup pa to brīnumaino seno lielceļu, lai ar viņiem satiktos. Nepadomājiet, ka es esmu jucis. Ak, taču es esmu tik laimīgs, ka viss ir nokārtots! Tas ir pabeigts darbs.

Dzīvodams Viņš mani mīlēja;

Mirdams Viņš mani izglāba;

Augšāmceldamies uz visiem laikiem taisnoja;

Viendien Viņš atnāks, ak, godpilnā diena!

59 Šī svētītā seno laiku kristība ar Svēto Garu, lai vadītu mūs augšup pa šo brīnumaino seno lielceļu, ak, cik Tas ir godpilni! Kā gan es varētu no tā kaunēties? Es stāvu šorīt ar svēto Pāvilu, sakot sekojošo: “Es nekaunos no Jēzus Kristus Evaņģēlija, jo Tas ir Dieva Spēks pestīšanai.” Tas ir Spēks pār slimībām. Tas ir Spēks pār nāvi. Tas ir spēks pār kapu.

60 Kad tas stingrais, vecais apustulis nonāca sava ceļa galā un viņi tur bija izrakuši viņam kapu, un nāve skatījās viņam sejā, viņš smējās tai tieši sejā. Viņš sacīja: “Nāve, kur ir tavs dzelonis? Kaps, kur ir tava uzvara?” Tad viņš iekliedzās, Dievu slavēdams: “Bet pateicība Dievam, Kurš dod mums uzvaru caur mūsu Kungu Jēzu Kristu!”

61 Visvarenākais Uzvarētājs, kāds jebkad ir dzīvojis, visvarenākais Uzvarētājs, kāds jebkad ir nomiris, jo Viņš bija Tas Vienīgais, Kurš varēja uzvarēt; nomirt un uzvarēt pašu nāvi, un atkal augšāmcelties triumfējot! Viņš pierādīja, kas Viņš bija. Tas bija pēdējais Viņa mesianisma zīmogs.

62 Un tā, ja nu tā ir sanācis, ka šorīt šajā ēkā ir kāds, kurš ir remdens draudzes loceklis un nepazīst to prieku par uzvarētu kauju... Cilvēki kliedz, cilvēki gaviļē, cilvēki raud! Jūs sacīst: “Kas viņiem kait?” Viņa zina, ka tas ir beidzies. Viss ir beidzies! Protams! Mēs [Brālis Branhams sasiit plaukostas-Tulk.] zvanām zvanus, mēs pūšam taurēs, un Evaņģēlijs virzās uz priekšu. Tiek iepazīta Dieva godība un Spēks. Un tas ir pabeigts darbs, vienošanās ir parakstīta; slava Dievam, Kristus ir to parakstījis ar Savām Asinīm! Cīņa ir beigusies. Ir izcīnīta uzvara. Es to neizcīnīju, to izcīnīja Viņš! Tāpēc es vienkārši esmu laimīgs. Ak!

63 Kad daži no tiem zēniem atgriezās no ārvalstīm, man pastāstīja, ka tad, kad kuģis ieradās Ņujorkā, tikko kā tas ienāca ostā, viņi paskatījās tai virzienā un ieraudzīja Brīvības Statuju. Tas ir pirmais, ko tur ierauga. Viņi, tie veterāni, daži ievainoti, uzkāpa uz kuģa klāja, lai varētu to ieraudzīt. Un, kad viņi ieraudzīja to Brīvības Statuju, viņi sāka skaļi raudāt. Viņi raudāja. Viņi nespēja savaldīties. Tur stāvēja lieli, vareni vīri, lieli vīri ar raupjām rokām, trīcēja un raustījās. Viņi nespēja savaldīt savas emocijas. Kāpēc? Tas bija brīvības simbols. Uzreiz aiz tās Brīvības Statujas atradās...bija tētis, mamma, tuvinieki, mīļotā, sieva, mazulis, viss, kas viņiem bija dārgs šeit uz

zemes, tas atradās tieši aiz tās. Un pirms viņi tur ieradās, viņi saprata, ka tā bija brīvo zeme un drosmīgo mājas. Protams, tas uzvirto jūtos emocijas, tas senais plīvojošais karogs. Aizdomājieties par to, veterāns ar cīņu rētām ierodas ostā! Protams, tas bija brīnišķīgs laiks.

64 Taču, ak, brāli, vienā no šiem rītiem, kad ieradās tas senais Ciānas Kuģis un es ieraudzīšu to simbolu, kas tur būs, to veco raupjo Krustu! Kad vēji raustīs tā pelēkos karogus, kad tas virzīsies cauri miglai un nāvei. Tā tik ir uzvara! Nu, nav nekāds brīnums, ka mēs nevaram savaldīt mūsu emocijas! Kaut kas ir noticis, mēs esam kļuvuši par līdzpilsoņiem. Darbs ir pabeigts.

65 Kad tika celts milzīgais tilts starp ziemeļu un...un...un...un dienvidu Austrāliju, no Sidnejas līdz dienvidu Sidnejai, ikviens ņēma... Nu, viņi braukāja pa visu valsti, mēģinot atrast cilvēku, kas varētu to izdarīt. Tas bija ļoti svarīgs uzdevums, jo runāja, ka to izdarīt nevarēs neviens. Galu galā viens cilvēks no Anglijas pateica: "Es to darbu izdarīšu." Un, kad viņš tur ieradās, lai to darbu izpildītu, viņš pārbaudīja katru skrūvi, kas bija paredzēta tam tiltam. Uz spēles bija likta viņa reputācija. Viņš pārbaudīja visu cementu, augsni un visu, kas tika izmantots. Viņš meklēja to vislabāko, kas vien bija atrodams; viņš atrada vislabākos mehāniķus, vislabākos ķīmiķus, visu to pašu labāko, ko vien varēja atrast. Un visbeidzot, kad tilts bija pabeigts, pienāca diena, kad tam bija jātiek pārbaudītam.

66 Kritiķi stāvēja maliņā un runāja: "Tas neizturēs. Tas sabruks. Tur apakšā ir pārāk smilšains."

67 Taču viņš raka, raka, raka un raka līdz lielam dziļumam. Viņam bija pārliecība. Viņš zināja, ka viss bija pārbaudīts. Un viņš sacīja: "Es pats iešu pa to pirmais." Un, kad viņš gāja pa to tiltu pilsētas mēra priekšā, kurš atradās aiz viņa; un tam pāri brauca lieli vilcieni, apmēram seši vienkopus, kratīdami to tiltu. Tas lielais cilvēks, kas to uzbūvēja, šādi soļoja tā gājiena priekšgalā: "Ja tas kritīs, tad es ar to." Taču viņam bija pārliecība.

68 Tieši to pašu izdarīja mūsu svētītais Kungs, kad Viņš izveidoja Savu Draudzi! Viņš pārbauda katru skrūvi, visu, kas tiek ielikts Viņā, jo Tai ir jātiek nomazgātai ar Asinīm! Bet kāds no kritiķiem, kas stāv maliņā, saka: "Tas ir kaut kāds sektantu bars, viņiem nekas nesanāks." Taču vienā godpilnā dienā! Tas lielais, varenais Uzvarētājs šodien soļo mums pa priekšu triumfēdams! Lai Viņa tiek kratīta, lai viņi dara, ko vien grib, Viņš... Tur nebūs nevienas kļūdas, jo Viņš ir uztaisījis ceļu un to pabeidzis. Protams!

69 Šodien mēs domājam par cilvēku nosacījumiem, koncentrējam domas uz pasaulīgām lietām. Taču atļauj man kaut ko pateikt tev, brāli: kaut es nekad nekaunētos no Evaņģēlija! Ak, brāli, es vienkārši esmu vecmodīgs, no augšas atdzimis, no Svētā Gara piedzimis, no Dieva Gara. Tādā veidā es piedzimu, tāds nu es esmu un vienmēr gribu būt.

70 Reiz, ne pārāk sen, bija viena meitene, kas bija devusies uz koledžu. Un viņa bija jauka, maza meitene. Bet, kad viņa atgriezās mājās, viņa atveda sev līdzīdas dažas universitātes idejas.

71 Un varbūt šajā rītā dažiem no jums ir līdzīgas paņemtas jūsu idejas no ārpusas. Varbūt jūs uz draudzi esat atnesuši daudzas savas idejas. Labāk tieciet no tām vaļā, tas ir labākais, ko izdarīt.

72 Un šī meitene, kad vilciens apstājās cilvēku priekšā... Viņa bija atvedusi sev līdzīgu meitēnu, vienu no tām draiskulēm, ziniet, tāda veida kā Elvis Preslijs. Un, kad viņa tur stāvēja, ziniet, vilcienā, viņas māte stāvēja uz ielas; tur stāvēja padzīvojusi sieviete, visa viņas seja bija rētās, pleci sakņupuši, parastā katūna kleitā, ar šalli uz pleciem. Bet tā draiskule, kura bija kopā ar viņu, tā otra meitene, paskatījās lejup un sacīja: "Nu, kas ir tā nožēlojamā, neglītā vecene?"

73 Nu, ziniet, tai meitenei bija tik neērti, viņa sacīja: "Es nezinu," jo viņa bija tāda izsmalcināta un galvā viņai bija tik daudz pasaulīgu ideju. Bet tā bija viņas māte.

74 Kad viņa izkāpa no vilciena, tā vecā māte pieskrēja klāt, lai viņu apskautu. Viņa sacīja: “Ak, dārgumiņ, lai Dievs svētī tavu sirsniņu.” Bet viņa pagrieza viņai muguru un sāka iet prom, it kā viņu nepazīdama. Viņai bija kauns, jo viņas māte bija tik neglīta.

75 Bet tā gadījās, ka tā vilciena pavadonis zināja, kas bija noticis. Viņš tur pienāca un satvēra to meitēnu aiz pleca, pagrieza viņu pret tiem cilvēkiem, sacīja: “Kauns un negods! Kauns un negods!” Sacīja: “Es atceros tos laikus, kad tava māte bija desmit reizes skaistāka par tevi.” Sacīja: “Viņa bija...es dzīvoju kaimiņos.” Un sacīja: “Tu vēl biji mazulis un gulēji gultiņā augšējā stāvā. Bet tava māte karināja veļu pagalmā aiz mājas.” Un sacīja: “Pēkšņi aizdegās krāsns, un visu māju pārņēma liesmas. Un, kad tava māte skrēja, zinādama, ka tu esi augšstāvā, tur augšā...” Sacīja: “Cilvēki kļiedza un centās viņu noturēt. Taču viņa norāva to, kas uz viņas bija un metās cauri tām liesmām uz augšstāvu; un novilka no sevis drēbes, un ietina tajās tevi. Un viņa devās atpakaļ cauri liesmām, tevi nesdama. Un pagalmā viņa nokrita bez samaņas ar tevi uz rokām.” Un sacīja: “Viņa atdeva to, kas būtu viņu pasargājis, lai pasargātu tevi.” Un sacīja: “Tu šodien esi skaista tāpēc, ka viņa ir neglīta. Un tu vēl gribi man pateikt, ka tu kaunies no savas mātes rētām?”

Šodien es aizdomājos:

Ja Jēzus nesa krustu viens,

Lai atbrīvotu pasauli?

Tad tur ir krusts, kas katram dots,

Un arī man ir krusts.

76 Ja šī pasaule uzskatīja Jēzu par “Belcebulu”, par Viņu smējās un ņirgājās, un uzkāra uz krusta, viņš kļuva par kaunu manis dēļ, un es esmu vairāk kā laimīgs nest Viņa svētuma apkaunojumu. Tieši tā. Sauciet par “sektantu”, sauciet, kā vien gribat, sakiet, kādu piezīmi vien gribat. Tas it nemaz to neaizkavēs. Šajā rītā es esmu laimīgs no tā vien, ka manā sirdī dzīvo un valda augšāmceltais Kristus. Es esmu viens no Viņa padotajiem. Es ceru, ka tādi esat arī jūs.

77 Mūsu laiks nu jau ir beidzies. Pulkstenis ir tieši septiņi, un mēs teicām, ka šajā laikā mēs iesim prom. Nākamā kalpošana sāksies aptuveni pēc divām stundām, lūk, deviņos trīsdesmit.

Uz brītiņu nolieksim mūsu galvas lūgšanā.

78 Svētais Debesu Tēvs, ir pagājušas četrdesmit piecas minūtes, Vārds ir izskanējis. Mūsu sirdis ir laimīgas. Svētki turpinās; ne tikai vienas dienas svētki, bet svētki uz visu Mūžību! Godībā dzied Eņģeļi. Ak Dievs, Draudze triumfē, dzied. Prieka zvani zvana. Dvēseles, kas bija notiesātas uz nāvi un nomiršanai, un lai dotos uz velna kapu; velns ir uzvarēts! Nāve ir uzvarēta. Kaps ir uzvarēts. Slimība ir uzvarēta. Aizspriedumi ir uzvarēti. Ļaunprātība ir uzvarēta. Naidis ir uzvarēts. Vienaldzība ir uzvarēta. Stīvums ir uzvarēts. Viltus ir uzvarēts. Viss ir uzvarēts. Kristus ir tas varens Uzvarētājs!

Lūk, kur Uzvarētājs varens, (sacīja dzejnieks)

Lūk, kur skaidri redzams Viņš,

Jo Viņš tas Uzvarētājs varens,

Jo apsegu pārplēsis Viņš ir.

79 Viņš pārplēsa to apsegu, kas apslēpa cilvēku no Dieva, un tagad Dievs dzīvo starp cilvēkiem. Viņš pārplēsa to apsegu, kas aizturēja Dieva dziedināšanu. Viņš pārplēsa to apsegu, kas aizturēja Dieva svētību. Viņš pārplēsa to apsegu, kas aizturēja Dieva prieku. Viņš pārplēsa to priekškaru, kas aizturēja Dieva mieru. Tagad tas apsegs ir pārrauts uz pusēm. Pats ar Savām Asinīm Viņš soļoja kā Uzvarētājs! Kauja ir beigusies, Viņš pierādīja to mums Savā augšāmcelšanā. Un tagad Svētais Gars ir liecinieks, kas ir sūtīts, lai mūs vadītu.

80 Ak, Mūžīgais Dievs, ja šorīt šeit atrodas kāds, kas ir šķiedis laiku, visu laiku gājis nost no tā lielceļa, krizdams uz nomales; nekad nav spējis staigāt tam pa vidu kopā ar lielajiem varoņiem, tiem lielajiem varoņiem, kuri ir soļojuši pa tā lielceļa vidu; šajā rītā mēs lūdzam, lai viņi visu atdod Tev un iznāk, un izbauda šo vareno uzvaru, kuru izcīnīja mūsu augšāmceltais Kungs. Dāvā to, Tēvs, jo mēs lūdzam to Kristus Vārdā.

81 Un kamēr mūsu galvas ir noliekas, interesanti, vai šai pat brīdī, vai jūs pacelsiet jūsu rokas pretīm Kristum un pateiksiet: “Kristu, es esmu pateicīgs, es vairs nekad no Tevis nekaunēšos. Es vienkārši esmu nedaudz kautrējies.” Lai Dievs tevi svētī, kundze. Lai Dievs tevi svētī, ser. Lai Dievs svētī tevi, tevi. Ak vai, rokas ir it visur! “Es esmu nedaudz kautrējies. Es esmu it kā kaunējies. Un tagad es patiešām redzu savu pozīciju. Man nekad to nebūtu vajadzējis darīt. Man būtu vajadzējis stāvēt taisni, teikt manu liecību! Man būtu jārīkojas tieši tā. Man būtu jāsaka ikvienam: 'Es esmu dzimis no augšas.' Man būtu jāsaka ikvienam: 'Es esmu saņēmis Svēto Garu.' Es nekaunos no Evaņģēlija, jo Tas ir Dieva Spēks pestīšanai. Es gribu būt īstens pirmrindas kristietis. Es tāds neesmu bijis. Taču ar Dieva palīdzību sākot no šī Lieldienu rīta es tāds būšu.” Vai vēl kāds pacels savu roku, pirms mēs lūgšim? Lai Dievs svētī tevi, tevi, tevi.

82 Ak, paskatieties uz tiem lēmumiem! Vismaz divdesmit pieci vai trīsdesmit, kuri šorīt sēž šajā nelielajā cilvēku grupā, ir pieņēmuši lēmumu. Sākot ar šo vareno triumfa rītu viņi, caur Dieva žēlastību, stāvēs taisni un nekaunēsies no Evaņģēlija, jo tas ir Dieva Spēks pestīšanai.

83 Ak, Dievs, ir paceltas šīs rokas un uz ceļa saldi atbalsojas mūzika, mēs esam pārgājuši no nāves Dzīvībā, jo Tu sacīji: “Kas Manus Vārdus dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir bezgalīga Dzīvība.” Viņi ir pārgājuši no nāves Dzīvībā, jo Tu kļuvi par nāvi, lai viņi varētu kļūt par Dzīvību caur Tavu augšāmcelšanos. Tu tiki padarīts zemāks par eņģeļiem, nonāci lejā, lai būtu cilvēks, iznāci no tās varenās Teofānijas no Turienes un kļuvi par miesu ar Asinīm, un izlēji tās Asinis, lai uztaisītu mums visiem glābšanas ceļu. Turklāt Tu izdarīji ne tikai to (mēs lasām par to Bībelē), bet Tu neapstrīdami pierādīji to, augšāmceldamies no miroņiem un augšāmceldams miroņus, kad Tu biji šeit uz zemes; un turklāt Tu dāvāji, Tu pierādīji to dubultīgi, kā Tu izdarīji Ābrahāmam; lūk, turklāt Tu atsūtīji Svēto Garu kā liecinieku. Un Viņa svētītā Klātbūtne ir ar mums un mūsos, vadīdama mūs, vezdama mūs visā Patiesībā un Gaismā.

84 Mēs pateicamies Tev par šīm daudzajām rokām, kas tika paceltas šajā rītā sakot: “Tagad es pieņemu Kristu kā manējo.” Ak, Dievs, ja viņi vēl nav kristīti ūdenī, lai simbolizētu viņu svētītā Kunga vareno nāvi, apbedīšanu un augšāmcelšanos, lai viņi atgriežas šī rīta kalpošanā, paņemdami drēbes un gatavi iegremdēties šajā ledainajā baseinā. Dāvā to, Tēvs.

85 Svētī mūs. Piedod mums mūsu grēkus. Mēs slavēsim Tevi visos nākamajos gadsimtos. Kad cīņa būs beigusies, kad visi dūmi būs izklīduši, un būs beidzies prieks kas skan no šīm zemes lūpām (kad mēs slavējam Tevi ar visu, kas mums ir), mums būs vajadzīgas jaunas balsis, jaunas būtnes, lai Tevi slavētu. Lai tad mēs ieejam ar prieku. Jo mēs lūdzam to Kristus Vārdā. Āmen!

86 Tagad paliksim stāvot... Neaizmirstiet par kalpošanām, deviņos trīsdesmit. Aizejiet mājās, paēdiet brokastis. Nāciet atpakaļ, mēs ceram pabūt kopā ar jums. Un arī vakarā, neaizmirstiet. Pēcpusdienā man ir jānošķiras, lai iedziļinātos un lūgtu.

87 Jo es saku jums, ka Kristus ir dzīvs, Viņš nav miris. Un es ticu no visas sirds, ka šovakar Viņš būs šajā ēkā, lai parādītu, ka Viņš ir dzīvs, lai izdarītu to pašu, ko Viņš izdarīja tajā pirmajā Lieldienu rītā un Savā dzīves ceļā. Ja tas tā nav, tad es esmu bijis viltus pravielis. Es ļoti priecājos, ka zinu, ka šajā īpašajā tumšajā stundā, kurā mēs šobrīd dzīvojam, kad tā vien šķiet, ka zudušas visas cerības, mēs varam stāvēt uz Kristus, uz tās cietās Klints, kad visur citur tikai smilts. Labi.

88 Mūsu nelielā dziesmiņa dodoties prom, *Paņem līdzī Jēzus Vārdu*. Tagad visi kopā.

Jēzus dārgo Vārdu tagad

Paņem cieši, sāpju bērns;

Tas dos prieku un...

89 Pagriezieties apkārt un paspiediet roku, un saki: "Slava Tam Kungam," kādam, kas ir jums blakus. Nu, svētīts lai ir Tas Kungs...

Prieks līdz Debesīm lai skan;

Dārgais Vārds Salds ir man!

Prieks līdz Debesīm lai skan.

90 Vai tagad visi skatās uz šejieni? Vienkārši slavēsim Viņu. Vienkārši paceliet savas rokas un saki: "Paldies Tev, Kungs, ka izglābi dvēseli manu." Labi, visi kopā!

Paldies Tev, Kungs, ka izglābi dvēseli manu.

Paldies Tev, Kungs, ka dziedināji mani.

Paldies Tev, Kungs, ka dāvāji man

Tavu vareno glābšanu tik pilnīgi un bez maksas.

91 Cik tas ir svētīgi! Vai jūs Viņu mīlat? Saki: "Āmen." [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Ak, tas... Tagad viss ir pabeigts, bērniņi. Viss ir beidzies, vairs nekādas kaujas, vairs nekāda kara, jums nekas nav jādara, viss jau ir izdarīts. Mēs vienkārši priecājamies! Ak vai! Mēs esam pilnīgi Viņā!

...paļaujos,

Sveiks un drošībā no visām briesmām;

Paļaujos, paļaujos,

Paļaujos uz to Roku vareno.

Ak, cik saldi ir soļot dzīvei cauri,

Paļaujoties uz to Roku vareno;

Ak, cik gaiša kļūst šī taka dien no dien,

Paļaujoties uz to Roku vareno.

Paļaujos, paļaujos,

Sveiks un drošībā no visām briesmām;

Paļaujies, paļaujies,

Paļaujies uz to Roku vareno.

Jūs, kas varat un kuriem ir kabatlakatiņš, izvelciet to.

...ak, paļaujies,

Sveiks un drošībā no visām briesmām;

Paļaujies, paļaujies,

Paļaujies uz to Roku vareno.

Lūk, jūsu Bībele!

Paļaujies, paļaujies,

Sveiks un drošībā no visām briesmām;

Paļaujies, paļaujies,

Paļaujies uz to Roku vareno.

92 Kas tas ir? Sveiks un drošībā, viss ir beidzies, viss ir pabeigts, cīņa ir beigusies, pēdējais zīmogs ir norauts, Viņš ir uzkāpis augšā. Aleluja!

Paļaujies, paļaujies,

Sveiks un drošībā no visām briesmām;

Paļaujies, paļaujies,

Paļaujies uz to Roku vareno.

93 Tagad nolieksim mūsu galvas pretim pīšļiem, no kuriem Dievs mūs paņēma, un reiz mēs no šiem zemes pīšļiem uzcelsimies. Jo mūsu Kungs, kurš bija paņemts no pīšļiem, atgriezās pīšļos, lai iedotu mums Savu nemirstīgo Garu, Viņš uzcēlās no pīšļiem, un visi, kas ir Viņā, reiz uzcelsies līdz ar Viņu, lai būtu tajā svētīgo valstībā.

94 Kamēr mūsu galvas ir noliektas. Es redzu, ka šorīt mūsu vidū ir brālis Smits, "Dieva Draudzes" gans; viņš pazvanīja man vakar vakarā. Brāli Smit, vai tu, lūdzu, iznāksi? Tagad es paprasīšu, lai brālis Smits atlaiž mūs ar lūgšanas vārdiem. Pēc tam steidzieties uz mājām un paēdiet brokastis. Atgriezieties uz svētdienas skolas kalpošanu un kristību kalpošanu, kas sāksies uzreiz deviņos trīsdesmit. Nolieksim mūsu galvas, kamēr brālis Smits atlaidīs mūs lūgšanā.

Lielais un varenais Uzvarētājs

(The Great And Mighty Conqueror)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja Lieldienu ritā 1957. gada 21. aprīli Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 57-0421S ilgst 1 stundu un 1 minūti. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2020. gadā.